

तेदेतद्भीमतांशिष्याणामाशुसिद्धिदंबृहच्चशास्त्रविदुषोविद्वांसः प्राहुः योगानांपुनरस्मिन्सांख्यशास्त्रेवेदचपुरःसरः अत्यंतं आदरोस्ति तथाहि शास्त्रे अपिसंराधने प्रत्यक्षानुमानाभ्यामिति शास्त्रे योगस्यादरो दृश्यते संराधनं भक्तिः ध्यानपूर्वकमात्मनिमनःप्रणिधानं तस्मिन् क्रियमाणे आत्मनः सम्यग्दर्शनं भवति तत्र प्रमाणं प्रत्यक्षं श्रुतिः ग्रामाण्यं प्रत्यनपेक्षत्वात् अध्यात्मयोगाधिगमेन देवं तत्वाधीरो हर्षशोकौ जहातीत्यादिका अनुमानं न स्मृतिः ग्रामाण्यं प्रति सापेक्षत्वात् योगिनस्तं प्रपश्यंतीत्यादिका एताभ्यां प्रमाणाभ्यामित्यर्थः तथा वेदेऽपि विद्यामेतां योगविधिं च कृत्स्नं यदापंचावतिष्ठते ज्ञानानिमनसा सह बुद्धिश्च न विचेष्टति तामाहुः परमांगतिं तां योगमिति मन्येते स्थिराभिर्द्रियधारणं अप्रमत्तस्तदा भवति योगो हि प्रभवाप्ययाविति अज्ञातो योगः संसारः ज्ञातो मोक्ष इति योगस्यादरो दृश्यते तथा च सांख्यस्य शिष्यानुयाहकत्वाद्योगस्य च वेदशास्त्रादृतत्वाद्बुद्ध्या मप्यपरित्याज्यमिति ननु कथं तर्हि द्विविधौ भागी वित्युद्घोषः प्रधानोपसर्जनभावेनेत्यवेहि तथा हि द्विविधो मोक्षाधिकारी कृतोपास्तिरकृतोपास्तिश्च तत्राद्योवाक्यार्थविचारात्वागेवानुष्ठितयोग इति न तं प्रति ध्यानापेक्षा विविकृतस्य त्वंपदार्थस्य प्रागेव दृष्टत्वात् तस्य तत्त्वस्यार्थभेदमात्रं वाक्यात्मनि पत्तव्यं तं प्रति योग उपसर्जनः सांख्यं प्रधानं चरमत्वात् यस्त्वकृतोपास्तिरौत्सुक्यात् श्रवणादावेव प्रवर्तते तस्य वेदान्तैः परोक्षं ज्ञानं जायते तदर्थस्य निदिध्यासानादापरोक्ष्यं तं प्रति सांख्यमुपसर्जनं योगः प्रधानं तदिदं मतद्वयं गृहीत्वा औपनिषदस्य पुरुषस्य क्वचिद्भेदेकगम्यत्वं क्वचिच्चैकगम्यत्वमुच्यते नावेदविन्मुनेतंबृहंतमिति दृश्यते त्वय्ययाबु

बृहच्चैव मिदं शास्त्रमित्याहुर्विदुषो जनाः ॥ अस्मिंश्च शास्त्रे योगानां पुनर्वेदपुरःसरः ॥ ४६ ॥ पंचविंशत्परंतत्वं पठ्यते न नराधिप ॥ सांख्यानां तु परंतत्वं यथा वदनुवर्णितं ॥ ४७ ॥ बुद्धमप्रतिबुद्धत्वाद्बुद्ध्यमानं च तत्त्वतः ॥ बुद्ध्यमानं च बुद्धं च प्रादुर्योगनिदर्शनं ॥ ४८ ॥ इति श्रीमहाभारतेशांति ० मोक्ष ० प ० वसिष्ठकरालजनकसंवादे समाधिकत्रिशततमोऽध्यायः ॥ ३०७ ॥ ॥ ४३ ॥ ॥ ४३ ॥

रथ्येति च सूत्रमपि सहकार्यतरविधिः पक्षेण तृतीयं तद्वत् इति ध्यानस्य पाक्षिकत्वं दर्शयत्यधिकारिभेदेन तद्वत् श्रवणमननवतः तृतीयं निदिध्यासनं पक्षेण शुद्धचेतसामनपेक्षिततया विकल्पेन सहकार्यं तरं विधीयते आत्मदर्शनार्थमिति सूत्रपदानामर्थः ॥ ४६ ॥ किमंशेतर्हि सांख्यायोगां द्वयंत इत्यत आह पंचविंशदिति तेषां पंचविंशो असंगतस्मिन् कर्तृत्वानुपगमाज्ज्ञेयं च प्रकृत्या दौ कर्तृत्वा संभवाच्चिज्ज्ञयं ध्यात्मनः कर्त्रात्मा पलापेन सर्वविधिप्रतिषेधमोक्षपरं शास्त्रमनर्थकमिति भावः सांख्यानां तु षड्विंशस्य कर्तृत्वान्नोक्तदोषस्तत्त्वमसीत्यादि जीवब्रह्माभेदवादानां सामंजस्यमित्याशयेनाह सांख्यानामिति ॥ ४७ ॥ कातर्हि योगमते उक्तदोषगतिरित्याशंक्य यथा कथंचित्समाधत्ते बुद्धमिति यदेव नित्यं बुद्धं चिदात्मस्वरूपं तदेव वदन्ति सांख्यदशायांतत्त्वतः केवलेन रूपेण अप्रतिबुद्धत्वात् बुद्ध्यमानं बुभुत्सा विषयो भवति न हि त्वीव च्छन्नो न दोबुद्धोऽपि न बुभुत्सितो भवतीति युज्यते न च तावता तस्य द्वैतं रूपं भवति यदपगमाय तत्त्वमसीत्यादयो भेदवादा अपेक्ष्यंते इत्याशयः अतएव कर्त्रात्मा पलापिनां योगानां द्वैवैव पदार्थावित्याह बुद्ध्यमानं दृश्यं प्रधानं बुद्धं बोधश्चिदात्मा ॥ ४८ ॥ इति शांति ० मोक्ष ० नै ० भा ० समाधिकत्रिशततमोऽध्यायः ॥ ३०७ ॥ ॥ ४३ ॥ ॥ ४३ ॥